

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005729 17 Кж 3
Бања Лука, 20.06.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Х.Т., због продуженог кривичног дјела полно насиље над дјететом у покушају из члана 195. став 2. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Бијељини, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005729 16 К од 27.01.2017. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали замјеник главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић, оптужени и његов бранилац, адвокат П.Б. из Б., дана 20.06.2017. године донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Бијељини и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005729 16 К од 27.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005729 16 К од 27.01.2017. године, оптужени Х.Т. на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе да је починио продужено кривично дјело полно насиље над дјететом у покушају из члана 195. став 2. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом, на основу одредбе члана 100. ЗКП РС, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни јавни тужилац у Бијељини (у даљем тексту: тужилац) због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. ЗКП РС, због погрешно утврђеног чињеничног стања и због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред „потпуно измјењеним првостепеним вијећем“.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог је предложио да се та жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

На сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, замјеник главног републичког тужиоца је изложила жалбу, те у цијелости остала код жалбених навода и приједлога жалбе. Бранилац оптуженог је остао код свог писменог одговора на жалбу тужиоца, а оптужени се придружио ријечима свог браниоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу и одговор браниоца оптуженог на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из слjedeћих разлога:

Неосновани су приговори жалбе тужиоца, да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер супротно жалбеним приговорима, побијана пресуда је дала разлоге о свим одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање што се жалбом оспорава валидност датих разлога, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега је овај суд оцјенио основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Надаље, супротно наводима из жалбе, побијана пресуда је исказ свјedoкиње Ф.Г. (мајке оштећене млдб. Л.) из истраге и у оном дијелу у којем је измјењен на главном претресу, у смислу одредбе члана 304. став 7 ЗКП РС, правилно оцијенила и са аспекта садржаја довела у везу са свим осталим доказима, па се такав приступ у оцјени вјеродостојности противријечних исказа ове свјedoкиње (из истраге и са главног претреса), не може оспорити аргументима изнесеним у жалби тужиоца.

Неосновани су и жалбени приговори да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС. Наиме, супротно наводима из жалбе, првостепени суд није повриједио одредбу члана 266. став 3. ЗКП РС, већ је поступио у складу са одредбом члана 266. став 2. ЗКП РС, јер су се у наставку главног претреса одржаног дана 14.10.2016. године, странке и бранилац сагласили да се раније изведени докази поново не изводе, обзиром да је дошло до измјене у саставу чланова првостепеног вијећа, с тим што је остао исти предсједник вијећа који је био и на почетку главног претреса одржаног дана 26.09.2016. године. Надаље, супротно наводима из жалбе, записници о саслушању свјedoка Ф.Г., Х.Т.1 и С.К. из истраге, проведени су као докази оптужбе на главном претресу, због чега су без основа жалбене тврдње о повреди одредаба члана 288. став 2. у вези са ставом 1. ЗКП РС. Преостали наводи из жалбе тужиоца, којима се истиче да материјални докази нису читани на главном претресу и да је на тај начин првостепени суд поступио супротно одредбама члана 289. став 4. у вези са ставом 1. ЗКП РС, чак и да су тачни (јер се у жалби не наводи на које то материјалне доказе тужилац указује), као и наводи из жалбе којима се истиче да побијана пресуда није дала разлоге о неприхватању доказног приједлога одбране, те да није дала ваљане разлоге о

неприхватању доказних приједлога оптужбе, по оцјени овог суда нису били нити су могли бити од утицаја на законито и правилно доношење побијане пресуде, како то погрешно сматра жалба.

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања, жалба истиче да је на основу проведених доказа на главном претресу, побијана пресуда извела погрешан закључак да резултати тих доказа не пружају поуздан основ за закључак да је оптужени починио кривично дјело које му је оптужбом стављено на терет.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да је оптужени Х.Т. починио продужено кривично дјело полно насиље над дјететом у покушају из члана 195. став 2. у вези са чланом 20. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, тачно је да су свједокиње Ф.Г. (мајке оштећене млдб. Л.) и Х.Т.1 у својим исказима из истраге потврдиле наводе из оптужнице, наводећи да су то чуле од оштећене млдб. Л., међутим, на главном претресу су исказале да им је о критичном догађају испричала Н.Т., а не оштећена Л., тврдећи да је тачно оно што су изјавили пред судом, а не у полицији, свједокиња Ф. је исказала да записник из истраге није читала, те да су овлаштена службена лица писали тај записник на основу оног што им је испричала свједокиња Н.. И свједокиња оптужбе С.К., као и свједокиње Ф. и Х., нису непосредни очевидци критичних догађаја, већ исти имају само посредна сазнања о истима и то прије свега од свједокиње Н.Т., која је на претресу пред првостепеним судом, одбила свједочити, обзиром да је кћерка оптуженог, а у складу са одредбом члана 148. ЗКП РС. Осим тога, супротно наводима из жалбе, првостепени суд је правилно поступио када није прихватио доказе оптужбе службену забиљешку од 10.06.2016. године и исказ свједокиње Х.Ј, сада В. (стручно лице Центра за ... С.) и о томе дао ваљано образложење, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

И поред тачности навода из жалбе да побијана пресуда не садржи анализу исказа свједокиње Х.Т.1 и С.К. из истраге (које су у погледу неких чињеница различито исказивале у истрази и на главном претресу), међутим, у ситуацији када нема непосредних очевидаца догађаја, осим оштећене млдб. Л., која није саслушана у својству свједока на претресу пред првостепеним судом, нити постоји њена изјава из истраге, нити постоје други поуздани докази, то је по оцјени овог суда, правилан закључак побијане пресуде да ове околности не могу утицати на коначан закључак првостепеног суда да нема поузданих доказа да је оптужени починио кривично дјело за које се терети.

Обзиром да се према наводима из жалбе тужиоца повреда Кривичног закона везује за погрешно утврђено чињенично стање, то је овај суд кроз

оцјену неоснованости тих приговора, утврдио да нису основани и приговори којима се истиче да је првостепени суд повриједио Кривични закон.

Према томе, како у конкретном случају проведени докази не упућују на несумњив закључак да је оптужени починио кривично дјело за које се терети, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, примјеном принципа „in dubio pro reo“, правилно поступио када је оптуженог ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић